

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 584/2016
01.02.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Јелене Боровац и Звездане Лутовац, чланова већа, у радном спору тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Лепосава Живановић, адвокат у ..., против тужене Републике Србије – Министарство животне средине и просторног планирања, правног следбеника Министарства за науку и заштиту животне средине, чији је законски заступник Државни јавни правобранилац, Београд, ради поништаја решења о отказу и реинтеграције, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду број Гж1 5368/11 од 12.06.2014. године, у седници већа одржаној 01.02.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду број Гж1 5368/11 од 12.06.2014. године.

Образложење

Пресудом Првог општинског суда у Београду број П1 606/07 од 18.11.2008. године је усвојен тужбени захтев тужиље, па су поништена решења правног претходника тужене Република Србија – Министарства науке и заштите животне средине и то: решењем министра број ... од 27.06.2005. године, решење министра број ... од 18.07.2005. године, решење министра број ... од 27.06.2005. године и решење министра број ... од 18.07.2005. године, па је обавезана тужена да тужиљу врати на рад и распореди је на послове и радне задатке радног места који одговарају њеном степену стручне спреме стеченом знању и способностима у року од осам дана. Обавезана је тужена да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 79.000,00 динара, у року од осам дана.

Апелациони суд у Београду је пресудом број Гж1 5368/11 од 12.06.2014. године потврдио пресуду Првог општинског суда у Београду у делу који се односи на поништај решења министра и у делу којим је обавезана тужена да тужиљу врати на рад, те је у том делу жалбу тужене одбио као неосновану. Укинуо је назначену пресуду првостепеног суда у делу става првог изреке да суд обавезе тужену да тужиљу распореди на послове и радне задатке радног места који одговарају степену стручне спреме, стеченом знању и способностима и тужбу је у том делу одбацио као недозвољену. Одбио је захтев тужиље да се тужени обавезе да јој плати трошкове поступка. Одбио је захтев тужене да суд обавезе тужиљу да јој исплати трошкове

поступка. Обавезана је тужена да плати тужиљи на име трошкова другостепеног поступка износ од 52.500,00 динара, у року од осам дана.

Против правноснажне пресуде апелационог суда тужена је изјавила благовремену ревизију против првог, четвртог и петог става изреке због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Тужиља је дала одговор на ревизију у којој је поставила захтев за накнаду трошкова састава одговора.

Испитујући правилност побијане пресуде на основу члана 399. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 125/04 и 111/09), који се у овом ревизијском поступку примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. Закона о парничном поступку на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Иако је ревизија формално изјављена и због овог ревизијског разлога, у њој се не наводи у чему се битне повреде поступка састоје.

Из утврђених чињеница произилази да је тужиља била радник Министарства науке и заштитне животне средине на радном месту Решењем Министра од 27.06.2005. године тужиља је остала нераспоређена у Министарству науке и заштите животне средине због укидања радног места. Правилником о унутрашњој организацији и систематизацији радних места у том министарству је 21.06.2005. године укинута радно место на којем је тужиља радила. Тужиља је на то решење изјавила приговор које је решењем министра од 18.07.2005. године одбијен као неоснован. Решењем од 27.06.2005. године је одлучено да се тужиљи исплати отпремнина и да јој престаје радни однос 30.06.2005. године. На то решење тужиља је изјавила приговор 07.07.2005. године уз који је прикључила налаз лекара којим је констатована трудноћа. У приговору је тужиља указала на медицинску документацију наводећи да је у другом стању. Пре тога је тужиља обавестила старешину о „могућој трудноћи“ 26.06.2005. године – уз извештај ГАК „Народни фронт“. Решењем министра од 18.07.2005. године тужиљин приговор је одбијен. У том решењу није цењен навод тужиље о констатованој трудноћи.

На основу овако утврђених чињеница нижестепени судови усвојили тужбени захтев тужиље и поништили решење о отказу као незаконито, те наложили туженом реинтеграцију тужиље.

Одредбом члана 187. став 1. Закона о раду („Службени гласник РС“ број 24/2005) је прописано да за време трудноће, породилског одсуства, одсуства са рада ради неге детета и одсуства са рада ради посебне неге детета послодавац не може запосленом да откаже уговор о раду.

Правилно су нижестепени судови закључили да је тужени као послодавац решењем о отказу тужиље повредио цитирану одредбу Закона о раду иако му је чињеница о тужиљиној трудноћи била позната јер је она благовремено о томе обавестила туженог 05.07.2005. године, а 07.07.2005. године је доставила налаз лекара којим је констатована трудноћа. Смисао цитиране законске одредбе је забрана отказа

одређеним категоријама радника, у конкретном случају трудницама, те имајући у виду чињеницу да је тужени знао за ту чињеницу, решење о тужилином отказу је незаконито. Последица поништаја отказа уговора о раду је реинтеграција запосленог (члан 191. став 1. Закона о раду).

Ревидент неосновано наводи да је тек у поступку пред судом уврђено да је претпоставка о „могућој трудноћи“ потврђена. Наиме, утврђено је да тужена у току поступка није оспоравала чињеницу да је тужила о трудноћи обавестила туженог 05.07.2005. године када је дошла ради уручења решења којим је утврђено да је нераспоређена (одговор на тужбу од 03.10.2005.године и поднесак туженог од 02.06.2014. године). Потом је тужила предала извештај лекара уз приговор 07.07.2005. године. За оцену законитости отказа на основу члана 187. став 1. Закона о раду је небитно да ли су постојала слободна радна места код послодавца на које је запослена могла бити распоређена. Заштита категорије запослених из члана 187. став 1. не зависи од слободних радних места.

Из наведених разлога Врховни касациони суд је оценио да ревизија тужене није основана, па је одлучио као у изреци на основу члана 405. ств 1. ЗПП.

Тужили се не досуђују трошкови састава одговора на ревизију јер по оцени Врховног касационог суда овај трошак није био нужан (члан 150. став 1. ЗПП).

**Председник већа - судија
Предраг Трифуновић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић